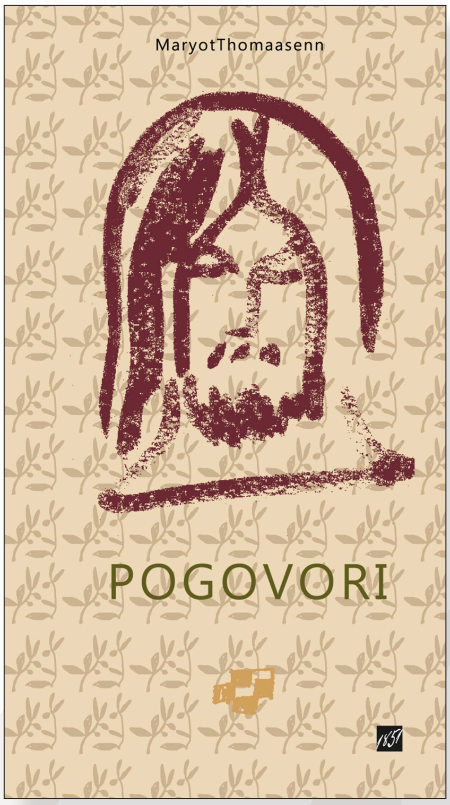
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba
CELJE – LJUBLJANA

MARYOT THOMAASENN: POGOVORI

Ješua malim vseh časov

Knjiga, ki jo držite v rokah, se pridružuje veliki in bogati tradiciji razmišljanj o Ješui iz Nazareta – kakor so rojaki klicali Jezusa, a se vendarle od njih razlikuje.

Knjiga parafrazira življenje Ješue iz Nazareta, kakor so rojaki klicali Jezusa, ko se pogovarja z otroki o življenjskih vrednotah, prežetih z ljubeznijo do bližnjega. Svetopisemski »Pustite male k meni!« je vzgib za nastanek poučnih pogovorov z najstniki.

Nekaterim je postal navdih za življenje, celo tak navdih, da so zapustili vse drugo in se odločili samo zanj … Drugi so razmišljali o njem. Ne vedno vsi prijazno, a tudi med misleci so se našli številni, ki jih je navdihoval, poleg onih, ki so ga zavračal ... Pisatelji, pesniki in drugi umetniki so ga pogosto »upodobil«. Ob njem so razmišljali o najtežjih in najbolj bistvenih vprašanjih človeške eksistence ... Jezus Kristus!

Svetovni in slovenski književnosti bi veliko manjkalo, ko bi morali njegovo ime in razmišljanje o njem vreči iz literarnih del. Niso se ukvarjali z njim samo neki »drugorazredni« pisarji, ampak tudi literarni vršaci in vrhovi miselnega sveta. Naj naštejem samo nekaj piscev novejšega časa: L. N. Tolstoj, M. de Unamuno, G. Bernanos, L. Bloy, C. Pegy, F. Mauriac, F. Thomson. T. S. Eliot, P. Claudel, I. Silone, G. Papini … M. Thomaasenn.

Na svojski način na tem seznamu prednjačijo Rusi. Mar niso besede o Kristusu v Pasternakovem romanu Doktor Živago nesmrtne? Kaj bi ostalo od literarnih del Dostojevskega, ko bi iz njih črtali Kristusa?

Ne nazadnje se lahko vprašamo, kaj bi ostalo od slovenskega Cankarja, ko bi iz njegovih del in njegovega slovarja črtali Kristusa? Tudi sodobnejša Zidarja in Rebulo bi zelo osiromašili, ko bi hoteli pri njiju ponoviti isti izločevalni postopek. Kaj bi bil brez Kristusa Prešernov Krst pri Savici? Kako bi krhkemu velikanu pesniške besede Kosovelu neskončno manjkal »beli Krist«, ko bi ga izbrisali? In Balantičeva poezija bi razvodenela do nerazpoznavnosti brez Nazarečana!

Podatki o knjigi

- POGOVORI
- Maryot Thomaasenn
- Prevedla B. K.
- Spremna beseda Božo Rustja
- Ilustracije in naslovnica Peter Abram
- Urednik: Jože Faganel
- Cena: 15,00 €
- Velikost: 120 mm x 215 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 104
- ISBN: 978-961-278-223-8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izida: 2015

Kontakt

Uredništvo
telefon 01/244-36-70
mohorjeva@siol.net

Krajši odlomek

ŽITNA ZRNA

Obstali so pred njivo, polno zrelega žita. Rahel veter je v valovih česal težke, sklonjene klase. Vse je bilo rumeno: sonce in njiva. Le na robeh so zelenele stare, prastare oljke.
Ješua je bil obdan z gručo otrok. Spremljali so ga vse od Juditine hiše, kar prilepili so se nanj. To je bilo čudno, kajti nič jim ni bil govoril, ni jih povabil s sabo. Kar zgrnili so se okoli njega in šli z njim neznano kam.
Zdaj so obstali pred valujočim klasjem. Ješua je utrgal enega najzrelejših klasov, s palcem ga je zmrvil na dlani. Potem je pihnil, da je odneslo snetì. In je ostalo samo zrnje. Takrat se je obrnil k otrokom in jim rekel: »Preštejte semena.« In so jih prešteli. Bilo jih je toliko kot njih, otrok. In Ješua jim je rekel: »To ste vi, otročiči moji. Vsak od vas je eno teh žitnih zrn. Kaj bo iz teh zrn nastalo, je skrivnost.«
»Rabin, povej nam!« so ga prosili.
Učitelj se je sklonil, počepnil, vsul semena na ploščat kamen in jim govoril: »Tole zrno bo zmlel mlinski kamen in tole tudi in zmlel jih bo še več: tale kupček. Iz tega semena tu pa bo zrasel klas, močan, z zrni bogat klas. Tole seme – ga vidite? – bo padlo iz vreče in pozobal ga bo golob. To debelo zrno, najbolj zdravo od vseh, se bo skrilo v zidno razpoko kašče in tam spalo trideset let. Potem bo padlo na tla, vzklilo in rodilo kar tam, ob zidu kašče. Njegova semena bodo pozobale lačne ptice.
Toda tole zrno, ga vidite? Tole mičkeno bo posejano v rodovitno prst, a iz njega ne bo nič. Ne bo vzklilo. Zakaj ne? Ker je brez kalčka. Je jalovo. Tako se je pač zgodilo. Napaka. Zgnilo bo v zemlji in bo postalo hrana za druga zrna. Glejte, najzanimivejše od vseh zrn pa je tole! Po nizu nenavadnih naključij bo zašlo v žep kraljevega služabnika, od tam bo padlo v lonček s kaktusom, ki ima drobcene, krvavo rdeče cvetove. In neverjetno: iz zemlje v tem lončku bo na pomlad zraslo žitno stebelce, naredilo bo prelep klas, in ko bo dozorelo, bo Hanna, najmlajša hči oskrbnika žitne kašče, ta klas zmlela med dlanmi in presenečena ugotovila, da so zrnca rdeča in da so kakor kaplje krvi. Tega čudeža si ne bo znal razložiti nihče. No, ne ravno tako. Med hlapci oskrbnika Burana bo od dela izmozgan garač Izaija. Edino ta bo vedel, kaj napovedujejo rdeča semena sicer zlato rumenega žitnega klasa.«
Otroci, ki so obdajali Ješuo, so silili vanj, da bi jim razkril, katero od teh zrn so oni sami, a Učenik se je le smehljal in jih s tihim glasom tolažil: »Tega ne vem niti jaz. Pomirite se, otročiči, pomirite se in pojdite domov.«
Ko je pozneje hitel proti molilnici, si je rekel: »Če bi človek poznal svojo usodo, bi bil oropan za blagoslov Upanja.«